

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 228/2013**z dnia 13 marca 2013 r.****ustanawiające szczególne środki w dziedzinie rolnictwa na rzecz regionów najbardziej oddalonych w Unii Europejskiej i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 247/2006**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 42 akapit pierwszy, art. 43 ust. 2 oraz art. 349,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W rozporządzeniu Rady (WE) nr 247/2006 ⁽³⁾ ustanowiono szczególne środki w dziedzinie rolnictwa mające na celu zaradzenie trudnościom spowodowanym wyjątkową sytuacją regionów najbardziej oddalonych Unii, o których mowa w art. 349 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej („Traktat”). Środki te zostały wdrożone w drodze programów wsparcia poszczególnych regionów stanowiących zasadnicze narzędzie w zakresie zaopatrzenia tych regionów w produkty rolne. W związku z potrzebą uaktualnienia obecnie obowiązujących środków, w tym również uaktualnienia wynikającego z wejścia w życie Traktatu z Lizbony, należy uchylić rozporządzenie (WE) nr 247/2006 i zastąpić je nowym rozporządzeniem.
- (2) Należy określić podstawowe cele, do których realizacji przyczynia się system na rzecz regionów najbardziej oddalonych Unii Europejskiej.
- (3) Należy również określić treść programów szczególnych opcji na rzecz regionów oddalonych i wyspiarskich („programy POSEI”), które zgodnie z zasadą pomocniczości powinny zostać ustanowione przez zainteresowane państwa członkowskie na najwłaściwszym szczeblu geograficznym i przedstawione do zatwierdzenia Komisji przez państwa członkowskie.

(4) Aby zapewnić skuteczniejszą realizację celów systemu na rzecz regionów najbardziej oddalonych Unii, programy POSEI powinny obejmować środki zapewniające zaopatrzenie w produkty rolne, jak też ochronę i rozwój lokalnej produkcji rolnej. Należy zbliżyć poziom programowania do poziomu przedmiotowych regionów oraz usystematyzować w stosunkach między Komisją a państwami członkowskimi podejście oparte na partnerstwie.

(5) Zgodnie z zasadą pomocniczości oraz w celu zapewnienia elastyczności, które to zasady stanowią podstawę podejścia do programowania przyjętego w przypadku systemu na rzecz regionów najbardziej oddalonych, organy wyznaczone przez państwo członkowskie mogą proponować zmiany programu w celu dostosowania go do sytuacji regionów najbardziej oddalonych. Organy te powinny mieć możliwość wprowadzania zmian do programów POSEI zgodnie z zasadą upraszczania procedur, pod warunkiem że nie odbędzie się to kosztem skuteczności programów POSEI ani odpowiednich środków finansowych przyznanych na programy POSEI. Na podobnej zasadzie należy dostosować procedurę zmiany programów pod względem celowości każdego rodzaju zmian.

(6) W celu zagwarantowania zaopatrzenia regionów najbardziej oddalonych w podstawowe produkty rolne i złagodzenia dodatkowych kosztów wynikających z najbardziej oddalonego położenia należy wprowadzić szczególny system dostaw. Szczególne położenie geograficzne regionów najbardziej oddalonych w stosunku do źródeł zaopatrzenia w podstawowe produkty przeznaczone do spożycia przez ludzi lub do przetwórstwa, lub stanowiące środki produkcji rolnej powoduje dodatkowe koszty ich transportu do tych regionów. Ponadto inne obiektywne czynniki wynikające z ich oddalenia, a w szczególności wyspiarskiego charakteru i małych powierzchni użytków rolnych, stanowią dodatkowe utrudnienia dla podmiotów gospodarczych i producentów z regionów najbardziej oddalonych, ograniczając poważnie ich działalność. Ograniczenia te można złagodzić poprzez obniżenie cen tych podstawowych produktów. Szczególny system dostaw nie powinien jednak w żadnym przypadku szkodzić lokalnej produkcji ani jej rozwojowi.

(7) W tym celu, niezależnie od art. 28 Traktatu, przywóz niektórych produktów rolnych z państw trzecich należy zwolnić z obowiązujących ceł przywozowych. Aby uwzględnić pochodzenie produktów podlegających na obszarze celnym Unii procedurom uszlachetniania czynnego lub składowania celnego oraz procedury celne, jakimi są one objęte na mocy przepisów prawa Unii, należy je traktować jak produkty przywożone bezpośrednio i objąć je w ten sposób korzyściami wynikającymi ze szczególnego systemu dostaw.

⁽¹⁾ Dz.U. C 107 z 6.4.2011, s. 33.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lutego 2013 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 25 lutego 2013 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 42 z 14.2.2006, s. 1.

- (8) Aby skutecznie zrealizować cel polegający na obniżeniu cen w regionach najbardziej oddalonych, obniżając dodatkowe koszty wynikające z najbardziej oddalonego położenia, należy przyznać pomoc na rzecz dostaw produktów unijnych do regionów najbardziej oddalonych. Pomoc ta powinna uwzględniać dodatkowe koszty transportu do tych regionów oraz ceny stosowane przy wywozie do państw trzecich, a w przypadku środków produkcji rolnej lub produktów przeznaczonych dla przetwórstwa – inne dodatkowe koszty wynikające z najbardziej oddalonego położenia, w szczególności z ich wyspiarskiego charakteru, małej powierzchni, trudnej rzeźby terenu, niekorzystnego klimatu i rozproszenia wysp.
- (9) Wspieranie tradycyjnych sektorów jest tym bardziej konieczne, że pozwala utrzymać ich konkurencyjność na rynku unijnym w obliczu konkurencji z krajów trzecich. Ponadto przy opracowywaniu programów państwa członkowskie powinny w miarę możliwości zapewnić zróżnicowanie działalności rolniczej w regionach najbardziej oddalonych.
- (10) W celu uniknięcia spekulacji, które mogłyby zaszkodzić odbiorcom końcowym w regionach najbardziej oddalonych, należy doprecyzować, że jedynie produkty o solidnej, właściwej jakości handlowej powinny zostać objęte szczególnym systemem dostaw.
- (11) Należy przewidzieć zasady funkcjonowania systemu, w szczególności zasady dotyczące stworzenia rejestru podmiotów gospodarczych i systemu świadectw wzorowanego na systemie pozwoleń, o których mowa w art. 130 i 161 rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiającego wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych (rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku)⁽¹⁾.
- (12) Z uwagi na wymogi dotyczące monitorowania operacji korzystających ze szczególnego systemu dostaw, powinny być przeprowadzane kontrole administracyjne przedmiotowych produktów przy ich przywozie na terytorium regionów najbardziej oddalonych lub wprowadzaniu do obrotu w tych regionach oraz przy ich wywozie lub wysyłce z tych regionów. Ponadto, aby osiągnąć cele wspomnianego systemu, korzyści gospodarcze wynikające ze szczególnego systemu dostaw powinny przekładać się na poziom kosztów produkcji i powodować obniżenie cen aż do etapu odbiorcy końcowego. W związku z tym ich przyznawanie należy uzależnić od ich faktycznego wpływu i wdrożyć niezbędne kontrole.
- (13) Biorąc pod uwagę, że ilości objęte szczególnym systemem dostaw są ograniczone do potrzeb regionów najbardziej oddalonych, system ten nie powinien wywierać negatywnego wpływu na prawidłowe funkcjonowanie rynku wewnętrznego. Korzyści gospodarcze wynikające ze szczególnego systemu dostaw nie powinny jednak powodować zakłóceń w handlu przedmiotowymi produktami. Należy w związku z tym zabronić wysyłania lub wywozu tych produktów z regionów najbardziej oddalonych. Należy jednak zezwolić na wysyłanie lub wywóz tych produktów pod warunkiem zwrotu korzyści finansowych uzyskanych w ramach szczególnego systemu dostaw.
- (14) W przypadku produktów przetworzonych należy zezwolić na wymianę handlową między regionami najbardziej oddalonymi w celu umożliwienia handlu między nimi. Należy również wziąć pod uwagę przepływy handlowe w ramach tradycyjnego handlu regionalnego oraz wywozu i wysyłki prowadzonych tradycyjnie w relacjach z pozostałymi częściami Unii lub z państwami trzecimi przez regiony najbardziej oddalone i zezwolić we wszystkich tych regionach na wywóz produktów przetworzonych odpowiadający tradycyjnym przepływom wymiany handlowej. W celu zapewnienia przejrzystości należy ustalić okres referencyjny pozwalający na określenie ilości produktów tradycyjnie wywożonych lub wysyłanych.
- (15) Należy podjąć właściwe środki w celu umożliwienia niezbędnej restrukturyzacji sektora przetwórstwa cukru na Azorach. W ramach tych środków należy uwzględnić fakt, że rentowność sektora cukru na Azorach wymaga utrzymania pewnego poziomu produkcji i przetwórstwa. W tej sytuacji w drodze wyjątku należy nadal zezwalać Azorom na wysyłanie cukru do pozostałych części Unii przez okres ograniczony do pięciu lat powyżej poziomu tradycyjnej wymiany handlowej w ramach degresywnych limitów rocznych. Ponieważ ilości dopuszczone do ponownej wysyłki będą proporcjonalne i ściśle ograniczone do ilości koniecznych do umożliwienia rentowności lokalnej produkcji cukru i jego przetwórstwa, tymczasowe wysyłanie cukru z Azorów nie wpłynie negatywnie na rynek wewnętrzny Unii.
- (16) Jeśli chodzi o zaopatrzenie Azorów, Madery i Wysp Kanaryjskich w cukier pozakwotowy, należy nadal stosować system zwolnień z ceł przywozowych. W szczególności, należy również zezwolić Azorom na korzystanie ze zwolnień z ceł przywozowych w przypadku surowego cukru trzcinowego do wysokości odnośnej prognozy bilansu dostaw.
- (17) Zaopatrzenie Wysp Kanaryjskich w odtłuszczone mleko w proszku objęte kodem CN 1901 90 99 (odtłuszczone mleko w proszku zawierające tłuszcze roślinne), przeznaczone do przetworzenia przemysłowego, odbywało się dotychczas w ramach szczególnego systemu dostaw. Należy umożliwić dalsze zaopatrzenie w ten produkt, który stał się tradycyjnym elementem miejscowego żywienia.

(1) Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

- (18) Z uwagi na fakt, iż ryż jest podstawowym elementem żywienia na Reunion, że przedsiębiorstwa przetwórstwa i rafinacji ryżu istnieją tam od wielu lat i że nie produkuje się na Reunion wystarczających jego ilości, aby zaspokoić miejscowe zapotrzebowanie, należy utrzymać zwolnienia z wszelkich ceł przywozowych na ten produkt na Reunion.
- (19) Polityka Unii na rzecz produkcji lokalnej w regionach peryferyjnych dotyczyła wielu produktów i obejmowała wiele działań wspierających ich wytwarzanie, wprowadzanie do obrotu lub przetwarzanie. Środki te okazały się skuteczne i dzięki nim zapewniono kontynuację i rozwój działalności rolniczej. Unia powinna nadal wspierać te rodzaje produkcji, które stanowią zasadniczy czynnik równowagi środowiskowej, społecznej i gospodarczej regionów najbardziej oddalonych. Doświadczenie wykazało, że podobnie jak w przypadku polityki rozwoju obszarów wiejskich, zacieśnienie partnerstwa z samorządem terytorialnym może pozwolić na skuteczniejsze rozwiązywanie specyficznych problemów tych regionów. Należy zatem nadal wspierać produkcję lokalną poprzez programy POSEI.
- (20) W celu wspierania wprowadzania do obrotu produktów regionów najbardziej oddalonych należy ustanowić pomoc przeznaczoną na wprowadzanie tych produktów do obrotu poza regionem produkcji, przy uwzględnieniu wysokich kosztów dodatkowych związanych ze znacznym oddaleniem rynków konsumenckich i koniecznością dwukrotnego składowania, czyli czynników, które stanowią główną niedogodność dla konkurencyjności regionów najbardziej oddalonych na rynku wewnętrznym. Czynniki te uzasadniają potrzebę dokonania przeglądu programu POSEI w najbliższej przyszłości.
- (21) Należy określić minimalne elementy, które powinny być zawarte w programach POSEI, w celu określenia środków na rzecz lokalnej produkcji rolnej, w szczególności opis sytuacji, proponowanej strategii, celów i środków. Należy również określić zasady spójności tych środków z innymi obszarami polityki Unii w celu uniknięcia wszelkiej niezgodności i pokrywania się pomocy.
- (22) Na użytek stosowania niniejszego rozporządzenia programy POSEI powinny zawierać również środki w zakresie finansowania badań, projektów pokazowych, szkoleń i pomocy technicznej.
- (23) Należy zachęcać producentów rolnych z regionów najbardziej oddalonych do dalszego dostarczania produktów wysokiej jakości i wspomagać wprowadzanie tych produktów do obrotu. W tym celu przydatne może być stosowanie znaku graficznego wprowadzonego na mocy niniejszego rozporządzenia i innych form certyfikacji jakości, ustanowionych przez Unię.
- (24) Niektóre gospodarstwa rolne lub przedsiębiorstwa przetwórcze i handlowe znajdujące się w regionach najbardziej oddalonych wykazują wiele niedostatków i borykają się ze szczególnymi trudnościami pod względem struktury. W związku z tym w art. 26 ust. 2 i art. 28 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 z dnia 20 września 2005 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) ⁽¹⁾ przewiduje się korzystniejsze stawki wsparcia w przypadku niektórych rodzajów inwestycji w regionach najbardziej oddalonych.
- (25) W art. 27 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1698/2005 regiony najbardziej oddalone są wyłączone z ograniczenia dotyczącego przyznawania wsparcia na rzecz leśnictwa przewidzianego w tym rozporządzeniu.
- (26) W rozporządzeniu (WE) nr 1698/2005 określono maksymalne kwoty roczne kwalifikowalne z tytułu płatności rolno-środowiskowych. Mając na uwadze specyficzną sytuację środowiskową niektórych bardzo wrażliwych obszarów pastwisk na Azorach oraz zachowanie krajobrazu, bioróżnorodności i tradycyjnych cech gruntów rolnych, w szczególności uprawy tarasowej na Maderze i Wyspach Kanaryjskich, a także zachowanie kamiennych murów w regionach najbardziej oddalonych, w przypadku niektórych środków należy przewidzieć możliwość zwiększenia tych kwot nawet dwukrotnie.
- (27) Aby złagodzić szczególne ograniczenia produkcji rolnej w regionach najbardziej oddalonych związane z najbardziej oddalonym położeniem, w tym z oddaleniem, wspiarskim charakterem, małą powierzchnią, ukształtowaniem terenu, klimatem i zależnością gospodarczą związaną z niewielką liczbą produktów, można przyznać odstępstwo od stałej polityki Komisji zabraniającej pomocy państwa na cele operacyjne w sektorze produkcji, przetwórstwa i wprowadzania do obrotu produktów rolnych, wymienionych w załączniku I do Traktatu. Produkcja rolna spełnia zasadniczą funkcję ożywiania obszarów wiejskich i zachęcania ludności do pozostania na tych obszarach, gdyż na najbardziej oddalonych obszarach wiejskich szczególnie odczuwalne jest starzenie się populacji i słabe zaludnienie, a w niektórych strefach wyludnienie.
- (28) Uprawy rolne w regionach najbardziej oddalonych są pod względem fitosanitarnym narażone na szczególne trudności, takie jak przenoszenie się pasożytów, a także trudności wynikające ze zwiększenia wielkości przywozu, warunków klimatycznych oraz stosowania tam dotychczas niewystarczającej ilości środków zwalczania chorób roślin. W związku z tym należy wdrożyć programy zwalczania organizmów szkodliwych, włącznie z wykorzystaniem zrównoważonych i przyjaznych dla środowiska metod biologicznych. Należy określić udział finansowy Unii w realizacji tych programów, uwzględniając fakt, że w wieloletnich ramach finansowych przewiduje się, iż, ze skutkiem od 2014 r., finansowanie tych programów zostanie przeniesione do innego działu w budżecie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 277 z 21.10.2005, s. 1.

- (29) Utrzymanie winnic, stanowiących najbardziej rozpowszechnioną uprawę w regionach Madery i Wysp Kanaryjskich oraz mających bardzo duże znaczenie dla regionu Azorów, jest konieczne ze względów gospodarczych, społecznych i środowiskowych. W celu zapewnienia większego wsparcia tamtejszej produkcji regiony te nie powinny podlegać dopłatom za zaprzestanie produkcji, mechanizmom rynkowym ani – w przypadku Wysp Kanaryjskich – systemowi praw do sadzenia, przewidzianym w rozporządzeniu (WE) nr 1234/2007. Powinno być jednak możliwe stosowanie destylacji interwencyjnej na Wyspach Kanaryjskich, w przypadku wyjątkowego zakłócenia rynku w wyniku problemów związanych z jakością. Problemy techniczne i społeczno-gospodarcze uniemożliwiły kompletne i terminowe przekształcenie obszarów winnic na Maderze i Azorach obsadzonych hybrydowymi szczepami winorośli zabronionymi rozporządzeniem (WE) nr 1234/2007. Wino produkowane przez te winnice przeznaczone jest wyłącznie do tradycyjnego spożycia lokalnego.
- (30) Restrukturyzacja sektora mleczarskiego na Azorach nie została jeszcze zakończona. W celu uwzględnienia wysokiego stopnia uzależnienia Azorów od produkcji mleka w połączeniu z innymi ograniczeniami związanymi z ich najbardziej oddalonym położeniem oraz z brakiem opłacalnej produkcji alternatywnej konieczne jest utrzymanie odstępstw od niektórych przepisów rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 dotyczących opłat z tytułu nadwyżek mleka i produktów mleczarskich.
- (31) Ze względu na wyjątkowy charakter produkcji mleka na Azorach, która jest główną siłą napędową gospodarki, stabilności społecznej, jakości środowiska i zagospodarowania przestrzennego, programy POSEI są najważniejszymi instrumentami wprowadzania wszelkich środków niezbędnych do utrzymania obecnego poziomu produkcji.
- (32) Wsparcie na rzecz produkcji mleka krowiego na Maderze i na Reunion okazało się niewystarczające do utrzymania równowagi między zaopatrzeniem wewnętrznym i zewnętrznym, szczególnie ze względu na poważne problemy strukturalne, z którymi boryka się ten sektor, i na trudności w reagowaniu na nowe warunki gospodarcze. W konsekwencji należy utrzymać zezwolenie na produkcję rekonstruowanego mleka UHT z mleka w proszku pochodzącego z Unii w celu osiągnięcia większego stopnia zaspokojenia potrzeb wynikających z konsumpcji lokalnej, o ile środek ten nie zakłóca odbioru i rynku zbytu całości lokalnej produkcji mleka ani wysiłków na rzecz rozwijania produkcji lokalnej. W celu zapewnienia właściwego informowania konsumenta należy nałożyć obowiązek wskazywania na etykiecie towarzyszącej produktowi przy sprzedaży metody produkcji rekonstruowanego mleka UHT z mleka w proszku. Przepis ten powinien mieć również zastosowanie na Martynice, w Gujanie Francuskiej i na Gwadelupie, jeśli Francja wystosuje stosowny wniosek i uzasadniając go tym, iż podmioty lokalne zwróciły się o możliwość czerpania z niego korzyści oraz tym, iż posiadają one zdolność do rozwijania sektora mleczarskiego.
- (33) Konieczność stosowania zachęt do utrzymania lokalnej produkcji mleka uzasadnia niestosowanie rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do francuskich departamentów zamorskich i Madery. Wyłączenie to w przypadku Madery powinno być ograniczone do 4 000 ton.
- (34) Należy wspierać handel między regionami najbardziej oddalonymi, aby zaspokoić potrzeby lokalnych konsumentów. Należy wspierać eksport nadwyżek produkcyjnych z każdego najbardziej oddalonego regionu, np. mleka, mięsa wołowego i młodych byków z Azorów, do najbardziej oddalonych regionów, w których takich produktów brak, aby nasilić wymianę handlową, dbając jednak, aby nie zaszkodziło to wzrostowi produkcji lokalnej. Należy również zapewnić niezbędne warunki do sprawiedliwego i uczciwego handlu.
- (35) Należy wspierać tradycyjną działalność w zakresie chowu zwierząt. W celu zaspokojenia potrzeb konsumpcji lokalnej we francuskich departamentach zamorskich i na Maderze należy zezwolić na wolny od opłat celnych przywóz samców bydła na opas z państw trzecich pod pewnymi warunkami i w ramach maksymalnego limitu rocznego.
- (36) Należy przedłużyć możliwość, z której korzysta Portugalia w ramach rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającego określone systemy wsparcia dla rolników⁽¹⁾, polegającą na przenoszeniu uprawnień do premii za krowy mamki z części kontynentalnej na Azory i dostosować to narzędzie z uwzględnieniem systemu wsparcia regionów najbardziej oddalonych.
- (37) Uprawa tytoniu ma od dawna duże znaczenie dla Wysp Kanaryjskich. Z gospodarczego punktu widzenia przetwórstwo tytoniu wciąż stanowi jeden z głównych rodzajów działalności przemysłowej regionu. Ze społecznego punktu widzenia uprawa tytoniu stwarza duże zapotrzebowanie na siłę roboczą i jest przedmiotem działalności małych gospodarstw rolnych. Uprawa ta nie jest jednak wystarczająco rentowna i zagrożona jest zanikiem. W chwili obecnej produkcja tytoniu ogranicza się faktycznie tylko do niewielkiego obszaru wyspy Palma, gdzie używany jest on do rzemieślniczego wyrobu cygar. Należy zatem zezwolić Hiszpanii na dalsze udzielanie pomocy, uzupełniającej pomoc Unii, w celu umożliwienia zachowania tej tradycyjnej uprawy oraz zależnej od niej działalności rzemieślniczej. Ponadto, aby utrzymać przemysłową produkcję wyrobów tytoniowych, należy utrzymać zwolnienie z opłat celnych za surowiec tytoniowy i tytoń przemysłowy przywożony na Wyspy Kanaryjskie w ramach limitu rocznego w wysokości 20 000 ton tytoniu wyrażonego jako ekwiwalent odżywianego surowca tytoniowego.

(¹) Dz.U. L 30 z 31.1.2009, s. 16.

- (38) Wprowadzenie w życie niniejszego rozporządzenia nie powinno negatywnie wpływać na poziom szczególnego wsparcia, z którego dotychczas korzystały regiony najbardziej oddalone. W celu wdrożenia właściwych środków państwa członkowskie powinny dysponować kwotami odpowiadającymi wsparciu, które już zostało przyznane przez Unię na mocy rozporządzenia (WE) nr 247/2006.
- (39) Ze względu na ewentualny wpływ negocjacji w sprawie przyszłych umów handlowych i zmian wspólnej polityki rolnej na regiony najbardziej oddalone należy zwrócić szczególną uwagę na specyfikę tych regionów w kontekście analiz, badań i ocen przeprowadzonych w związku z tymi negocjacjami i zmianami.
- (40) Od 2006 r. w niektórych regionach najbardziej oddalonych, w szczególności na Azorach i we francuskich departamentach zamorskich, zapotrzebowanie na produkty podstawowe wzrosło w wyniku wzrostu popytu i presji demograficznej. Należy zatem zwiększyć część budżetu, którą państwa członkowskie mogą wykorzystać na potrzeby szczególnego systemu dostaw do przedmiotowych regionów.
- (41) Tkanka społeczno-ekonomiczna regionów najbardziej oddalonych wciąż jest bardzo słaba, a w przypadku niektórych z nich często ma miejsce duży stopień uzależnienia od sektora bananów, który sam wyraźnie cierpi z powodu braku konkurencyjności, jak i z powodu trudności w reagowaniu na zmieniające się warunki rynkowe. Budżet programu POSEI przeznaczony na sektor bananów należy wobec tego zwiększyć o jednorazową ograniczoną kwotę, którą wypłaci się producentom bananów w trakcie roku budżetowego 2013.
- (42) W celu zapewnienia właściwego funkcjonowania systemu określonego w niniejszym rozporządzeniu należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 Traktatu w odniesieniu do uzupełniania lub zmiany niektórych, innych niż istotne, elementów niniejszego rozporządzenia. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (43) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania programu POSEI w państwach członkowskich i zapobieżenia nieuczciwej konkurencji lub dyskryminacji wśród rolników, należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającym przepisy i zasady ogólne dotyczące

trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję⁽¹⁾.

- (44) W celu zapewnienia natychmiastowego stosowania środków, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu, powinno ono wejść w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEDMIOT I CELE

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsze rozporządzenie ustanawia szczególne środki w dziedzinie rolnictwa w celu zaradzenia trudnościom spowodowanym najbardziej oddalonym położeniem, w tym oddaleniem, wyspiarskim charakterem, małą powierzchnią, ukształtowaniem terenu, trudnym klimatem i zależnością gospodarczą związaną z niewielką liczbą produktów, w regionach Unii, o których mowa w art. 349 Traktatu („regiony najbardziej oddalone”).

Artykuł 2

Cele

1. Szczególne środki, o których mowa w art. 1, przyczyniają się do realizacji następujących celów:

- a) zapewnienia zaopatrzenia regionów najbardziej oddalonych w podstawowe produkty przeznaczone do spożycia przez ludzi lub do przetwórstwa i stanowiących środki produkcji rolnej przez łagodzenie dodatkowych kosztów poniesionych w związku z ich najbardziej oddalonym położeniem, bez szkody dla produkcji lokalnej i jej rozwoju;
- b) zabezpieczenia trwałości i rozwoju w dziedzinie dywersyfikacji produkcji zwierzęcej i roślinnej w regionach najbardziej oddalonych, w tym produkcji, przetwórstwa i wprowadzania do obrotu produktów lokalnych;
- c) utrzymania rozwoju i wzmocnienia konkurencyjności tradycyjnej działalności rolniczej regionów najbardziej oddalonych, w tym produkcji, przetwórstwa i wprowadzania do obrotu produktów lokalnych.

2. Cele wymienione w ust. 1 realizuje się za pomocą środków wskazanych w rozdziałach III, IV i V.

⁽¹⁾ Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

ROZDZIAŁ II

PROGRAMY POSEI

Artykuł 3

Ustanowienie programów POSEI

1. Środki, o których mowa w art. 1, określa się w odniesieniu do każdego regionu najbardziej oddalonego w programie szczególnych opcji na rzecz regionów oddalonych i wyspiarskich (POSEI), („program POSEI”), który obejmuje:

- a) szczególny system dostaw przewidziany w rozdziale III; oraz
- b) szczególne środki na rzecz lokalnej produkcji rolnej przewidziane w rozdziale IV.

2. Program POSEI ustanawia się na szczeblu geograficznym, który zainteresowane państwo członkowskie uzna za najważniejszy. Program ten opracowują właściwe organy wyznaczone przez państwo członkowskie, które po konsultacji z właściwymi organami i organizacjami na odpowiednim szczeblu lokalnym przedstawiają program Komisji w celu jego zatwierdzenia zgodnie z art. 6.

3. Państwo członkowskie może przedstawić tylko jeden program POSEI dla swoich regionów najbardziej oddalonych.

Artykuł 4

Zgodność i spójność

1. Środki przyjmowane w ramach programów POSEI są zgodne z prawem Unii. Muszą być one spójne z innymi obszarami polityki Unii oraz ze środkami przyjmowanymi w ich ramach.

2. Zapewnia się spójność między środkami przyjmowanymi w ramach programów POSEI a środkami wdrażanymi na mocy innych instrumentów wspólnej polityki rolnej, w szczególności w zakresie wspólnych organizacji rynków, rozwoju obszarów wiejskich, jakości produktów, dobrostanu zwierząt i ochrony środowiska.

W szczególności żaden środek przyjmowany na mocy niniejszego rozporządzenia nie może być finansowany jako:

- a) dodatkowe wsparcie na rzecz systemów premii lub pomocy ustanowionych w ramach wspólnej organizacji jakiegokolwiek rynku, o ile nie dotyczy to wyjątkowych przypadków, uzasadnionych na podstawie obiektywnych kryteriów;
- b) wsparcie na rzecz projektów badawczych, działań je wspierających lub działań podlegających finansowaniu wspólnotowemu na mocy decyzji Rady 2009/470/WE z dnia 25 maja 2009 r. w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii ⁽¹⁾;

- c) wsparcie na rzecz środków, do których stosuje się rozporządzenie (WE) nr 1698/2005.

Artykuł 5

Treść programów POSEI

Program POSEI zawiera:

- a) harmonogram wdrażania środków oraz ogólne orientacyjne roczne zestawienie środków finansowych, które mają zostać wykorzystane;
- b) dowód na zgodność i spójność różnych środków objętych programami, jak również z kryteriami i wskaźnikami ilościowymi służącymi do monitorowania i oceny;
- c) działania podjęte w celu zapewnienia skutecznego i odpowiedniego wdrażania programów, w tym w zakresie informowania, monitorowania i oceny, oraz określenie wskaźników ilościowych służących do oceny;
- d) wskazanie właściwych organów i jednostek odpowiedzialnych za wdrażanie programu, jak również wyznaczenie na odpowiednich szczeblach zaangażowanych organów i jednostek oraz partnerów społeczno-ekonomicznych oraz wyniki przeprowadzonych konsultacji.

Artykuł 6

Zatwierdzanie i zmiany programów POSEI

1. Programy POSEI zostały ustanowione na mocy rozporządzenia (WE) nr 247/2006 i finansowane są w ramach środków finansowych, o których mowa w art. 30 ust. 2 i 3.

Każdy program obejmuje przewidywany bilans dostaw z wyszczególnieniem produktów, ich ilości i kwot pomocy na rzecz zaopatrzenia pochodzącego z Unii oraz projekt programu wspierania produkcji lokalnej.

2. W zależności od rocznej oceny realizacji środków zawartych w programach POSEI państwa członkowskie, po konsultacjach z zainteresowanymi partnerami społeczno-gospodarczymi, mogą przedstawić Komisji należycie uzasadnione wnioski dotyczące zmian tych środków w kontekście środków finansowych, o których mowa w art. 30 ust. 2 i 3, w celu lepszego dostosowania ich do wymogów regionów najbardziej oddalonych i do proponowanej strategii. Komisja przyjmuje akty wykonawcze ustanawiające procedury oceniania zgodności zaproponowanych zmian z prawem Unii i podejmowania decyzji w sprawie ich zatwierdzenia. Te akty wykonawcze przyjmują się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 34 ust. 2.

⁽¹⁾ Dz.U. L 155 z 18.6.2009, s. 30.

3. Procedury ustanowione w aktach wykonawczych, o których mowa w ust. 2, mogą uwzględniać następujące elementy: znaczenie modyfikacji proponowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do wprowadzenia nowych środków czy zmiany w budżecie przyznanym na realizację tych środków są zmianami istotnymi, zmiany wielkości i poziomu pomocy dotyczącej produktów w prognozowanych bilansach dostaw oraz wszelkie zmiany kodów i opisów określonych w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie wspólnej taryfy celnej⁽¹⁾.

4. W aktach wykonawczych, o których mowa w ust. 2, określa się również – dla każdej procedury – częstotliwość, z jaką mają być składane wnioski o zmiany, a także ramy czasowe wyznaczające termin wdrożenia zatwierdzonych zmian.

Artykuł 7

Zmiany środków finansowych

Do dnia 22 kwietnia 2013 r. państwa członkowskie przedłożą Komisji projekty poprawek do swoich programów POSEI, które odzwierciedlają zmiany wprowadzone na mocy art. 30 ust. 5.

Zmiany te mają zastosowanie po upływie miesiąca od ich przedłożenia, jeżeli Komisja nie zgłosi w tym okresie sprzeciwu.

Właściwe organy wypłacają pomoc, o której mowa w art. 30 ust. 5, nie później niż dnia 30 czerwca 2013 r.

Artykuł 8

Kontrole i monitorowanie

Państwa członkowskie przeprowadzają kontrole w formie kontroli administracyjnych i kontroli na miejscu. Komisja przyjmuje akty wykonawcze dotyczące minimalnych wymogów w zakresie kontroli przeprowadzanych przez państwa członkowskie.

Komisja przyjmuje również akty wykonawcze dotyczące procedur oraz wskaźników fizycznych i finansowych w celu skutecznego monitorowania realizacji programów.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 34 ust. 2.

ROZDZIAŁ III

SZCZEGÓLNY SYSTEM DOSTAW

Artykuł 9

Prognoza bilansu dostaw

1. Ustanawia się szczególny system dostaw produktów rolnych wymienionych w załączniku I do Traktatu, mających

zasadnicze znaczenie w regionach najbardziej oddalonych i przeznaczonych do spożycia przez ludzi, do wytwarzania innych produktów lub wykorzystywanych jako środki produkcji rolnej.

2. Zainteresowane państwo członkowskie ustanawia na najwłaściwszym szczeblu geograficznym prognozowany bilans dostaw w celu ilościowego określenia rocznego zapotrzebowania każdego regionu najbardziej oddalonego na produkty rolne wymienione w załączniku I do Traktatu.

Ocena zapotrzebowania przedsiębiorstw zajmujących się pakowaniem lub przetwórstwem produktów przeznaczonych na rynek lokalny, tradycyjnie wysyłanych do pozostałych części Unii, wywożonych do państw trzecich w ramach handlu regionalnego w rozumieniu art. 14 ust. 3 lub w ramach tradycyjnej wymiany handlowej, może być przedmiotem oddzielnej prognozy bilansu.

Artykuł 10

Funkcjonowanie szczególnego systemu dostaw

1. W ramach limitu ilościowego określonego w prognozie bilansu dostaw nie stosuje się żadnych opłat celnych do produktów przywożonych do regionów najbardziej oddalonych pochodzących bezpośrednio z państw trzecich i objętych szczególnym systemem dostaw.

Do celów niniejszego rozdziału produkty podlegające procedurom uszlachetnienia czynnego lub składowaniu celnemu na obszarze celnym Unii uznaje się za produkty przywożone bezpośrednio z państw trzecich.

2. Aby zapewnić pokrycie zapotrzebowania określonego zgodnie z art. 9 ust. 2 z uwzględnieniem cen i jakości oraz przy jednoczesnym zachowaniu udziału Unii w dostawach, przyznaje się pomoc na zaopatrzenie regionów najbardziej oddalonych w produkty unijne pochodzące z zapasów publicznych zgromadzonych w wyniku stosowania środków interwencyjnych lub produktów dostępnych na rynku Unii.

Kwotę pomocy dla każdego rodzaju produktu określa się z uwzględnieniem dodatkowych kosztów transportu do regionów najbardziej oddalonych oraz cen stosowanych przy wywozie do państw trzecich, a w przypadku produktów przeznaczonych dla przetwórstwa lub dostarczanych jako środki produkcji rolnej – dodatkowych kosztów wynikających z najbardziej oddalonego położenia, w szczególności z ich wyspiarskiego charakteru i małej powierzchni.

3. Nie przyznaje się żadnej pomocy na zaopatrzenie w produkty, które zostały już objęte korzyściami z tytułu szczególnego systemu dostaw w innym regionie najbardziej oddalonym.

⁽¹⁾ Dz.U. L 256 z 7.9.1987, s. 1.

4. Szczególnym systemem dostaw objęte są tylko produkty o solidnej i właściwej jakości handlowej. Produkty z krajów trzecich zapewniają poziom gwarancji równoważny z poziomem produktów wytworzonych w oparciu o unijne standardy w zakresie zdrowia zwierząt i roślin.

Artykuł 11

Wdrażanie

Szczególny system dostaw wdraża się w sposób uwzględniający w szczególności:

- a) szczególne potrzeby regionów najbardziej oddalonych oraz, w przypadku produktów przeznaczonych do przetwórstwa lub dostarczanych jako środki produkcji rolnej, odpowiednie wymogi jakościowe;
- b) przepływy wymiany handlowej z pozostałymi częściami Unii;
- c) gospodarczy aspekt przewidywanej pomocy;
- d) potrzebę zapewnienia, aby istniejąca produkcja lokalna nie była destabilizowana ani ograniczana w swoich możliwościach rozwoju.

Artykuł 12

Świadectwa

1. Zwolnienie z cła przywozowego lub korzystanie z pomocy w ramach szczególnego systemu dostaw przyznaje się na podstawie przedstawionego świadectwa.

Świadectwa wydaje się jedynie podmiotom gospodarczym wpisanym do rejestru prowadzonego przez właściwe organy.

Pozwolenia i świadectwa są niezbywalne.

2. W odniesieniu do składania wniosku o wydanie pozwolenia na przywóz oraz świadectw zwolnienia lub pomocy nie wymaga się żadnego zabezpieczenia. Jednakże w zakresie niezbędnym dla właściwego stosowania niniejszego rozporządzenia właściwy organ może zażądać wniesienia zabezpieczenia równego kwocie przyznanej korzyści, zgodnie z art. 13. W takich przypadkach stosuje się art. 34 ust. 1 oraz art. 34 ust. 4–8 rozporządzenia Komisji (WE) nr 376/2008 z dnia 23 kwietnia 2008 r. ustanawiającego wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu pozwoleń na przywóz i wywóz oraz zaświadczeń o wcześniejszym ustaleniu refundacji dla produktów rolnych ⁽¹⁾.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych, zgodnie z art. 33, określających warunki wpisywania

podmiotów gospodarczych do rejestru i zapewniających pełne wykonywanie ich uprawnień do korzystania ze szczególnego systemu dostaw.

3. Komisja przyjmuje akty wykonawcze dotyczące środków koniecznych do zapewnienia jednolitego stosowania przez państwa członkowskie niniejszego artykułu, w szczególności w zakresie wdrażania systemu świadectw oraz zobowiązań podjętych przez podmioty gospodarcze przy rejestracji. Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 34 ust. 2.

Artykuł 13

Przeniesienie korzyści

1. Korzyści związane ze szczególnym systemem dostaw wynikające ze zwolnienia z cła przywozowego lub z przyznania pomocy uwarunkowane są faktycznym przeniesieniem korzyści gospodarczej na odbiorcę końcowego, którym może być odpowiednio konsument w przypadku produktów przeznaczonych do bezpośredniego spożycia, końcowy zakład przetwórczy lub pakujący w przypadku produktów przeznaczonych do przetwórstwa lub do pakowania lub rolnik w przypadku produktów stosowanych w żywieniu zwierząt lub wykorzystywanych jako środki produkcji rolnej.

Korzyść, o której mowa w pierwszym akapicie, jest równa kwocie zwolnienia z cła przywozowych lub kwocie pomocy.

2. W celu zapewnienia jednolitego stosowania ust. 1 Komisja przyjmuje akty wykonawcze dotyczące stosowania przepisów określonych w ust. 1, w szczególności w zakresie warunków kontroli przez państwa członkowskie rzeczywistego przeniesienia korzyści na odbiorcę końcowego. Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 34 ust. 2.

Artykuł 14

Wywóz do państw trzecich oraz wysyłka do reszty Unii

1. Komisja przyjmuje akty wykonawcze ustanawiające wymogi, zgodnie z którymi produkty objęte szczególnym systemem dostaw można wywozić do państw trzecich lub wysyłać do pozostałych części Unii, które obejmują płatność cła przywozowych lub zwrot otrzymanej pomocy, o czym mowa w art. 10. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 34 ust. 2.

Wywóz produktów objętych szczególnym systemem dostaw do państw trzecich nie podlega obowiązkowi przedkładania świadectwa.

⁽¹⁾ Dz.U. L 114 z 26.4.2008, s. 3.

Akapit pierwszy nie dotyczy wymiany handlowej między francuskimi departamentami zamorskimi.

2. Ustęp pierwszy akapit pierwszy nie dotyczy produktów przetworzonych otrzymanych w regionach najbardziej oddalonych z wykorzystaniem produktów objętych pomocą w ramach szczególnego systemu dostaw, które:

- a) są wywożone do państw trzecich lub wysyłane do pozostałych części Unii w granicach limitów ilościowych odpowiadających tradycyjnym wysyłkom i tradycyjnemu wywozowi. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające te ilości w oparciu o średnie ilości w ramach wysyłek lub wywozu, przyjmując jako punkt odniesienia zweryfikowaną średnią wartość z trzech najlepszych lat w okresie od 2005 do 2012 r. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 34 ust. 2;
- b) są wywożone do państw trzecich w ramach handlu regionalnego;
- c) są wysyłane między regionami Azorów, Madery i Wysp Kanaryjskich;
- d) są wysyłane między francuskimi departamentami zamorskimi.

Wywóz produktów, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a) i b), nie podlega żadnej refundacji.

Wywóz produktów, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a) i b), do państw trzecich nie podlega obowiązkowi przedkładania świadectwa.

3. Na potrzeby niniejszego rozdziału „handel regionalny” oznacza handel realizowany – w przypadku każdego regionu najbardziej oddalonego – z przeznaczeniem do państw trzecich należących do tej samej strefy geograficznej co wspomniane najbardziej oddalone regiony, jak również z przeznaczeniem do krajów, z którymi zwyczajowo prowadzono stosunki handlowe. Komisja przyjmuje akty wykonawcze ustanawiające wykazy tych krajów, uwzględniając odnośne wnioski państw członkowskich, po konsultacjach z zainteresowanymi sektorami rolnictwa. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 34 ust. 2.

4. Produkty dostarczone do francuskich departamentów zamorskich, na Azory, Maderę i Wyspy Kanaryjskie, objęte korzyściami w ramach szczególnego systemu dostaw i wykorzystane do zaopatrzenia statków i samolotów uważa się za spóżyte lokalnie.

5. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 akapit pierwszy lit. a) można wysłać cukier (kod CN 1701) z Azorów do pozostałych części Unii w poniższych ilościach maksymalnych w okresie następujących pięciu lat:

— w 2011 r.: 3 000 ton,

— w 2012 r.: 2 500 ton,

— w 2013 r.: 2 000 ton,

— w 2014 r.: 1 500 ton,

— w 2015 r.: 1 000 ton.

6. Procesy przetwórcze, które mogą prowadzić do tradycyjnego wywozu lub handlu regionalnego bądź do tradycyjnej wysyłki, spełniają, odpowiednio, warunki przetwórstwa stosowane w zakresie uszlachtniania czynnego lub przetwarzania pod kontrolą celną, przewidziane w odpowiednich przepisach Unii, z wyjątkiem wszystkich form zabiegów zwyczajowych.

Artykuł 15

Cukier

1. W okresie, o którym mowa w art. 204 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007, produkcja pozakwotowa, o której mowa w art. 61 wymienionego rozporządzenia, podlega zwolnieniu z przywozowych należności celnych w granicach określonych w prognozie bilansu dostaw, o której mowa w art. 9 niniejszego rozporządzenia w przypadku:

- a) cukru przywiezionego w celu spożycia na Maderę lub Wyspy Kanaryjskie w postaci białego cukru objętego kodem CN 1701;
- b) cukru rafinowanego i spożywanego na Azorach w postaci cukru surowego objętego kodem CN 1701 12 10 (cukier buraczany surowy).

2. Na Azorach ilości przeznaczone do rafinowania, o których mowa w ust. 1, można uzupełniać w granicach określonych w prognozie bilansu dostaw cukrem surowym objętym kodem CN 1701 11 10 (cukier trzcinowy surowy).

Przy ocenie zapotrzebowania Azorów na cukier surowy uwzględnia się rozwój lokalnej produkcji buraka cukrowego. Ilości objęte systemem dostaw ustala się w taki sposób, aby łączna roczna ilość cukru rafinowanego na Azorach nie przekroczyła 10 000 ton.

Artykuł 16

Odtłuszczone mleko w proszku

Na zasadzie odstępstwa od art. 9 Wyspy Kanaryjskie mogą nadal zaopatrywać się w przeznaczone do przetworzenia przemysłowego odtłuszczone mleko w proszku objęte kodem CN 1901 90 99 (odtłuszczone mleko w proszku zawierające tłuszcze roślinne) w maksymalnej ilości 800 ton rocznie. Pomoc wypłacona na dostawę produktu z Unii nie może przekraczać 210 EUR za tonę i zawiera się w limicie, o którym mowa w art. 30. Produkt ten jest przeznaczony wyłącznie do konsumpcji lokalnej.

Artykuł 17

Ryż

Przywóz do francuskiego departamentu zamorskiego Reunion produktów o kodach CN 1006 10, 1006 20 i 1006 40 00, przeznaczonych do konsumpcji lokalnej, nie podlega żadnym przywozowym należnościom celnym.

Artykuł 18

Kontrole i sankcje

1. Produkty objęte szczególnym systemem dostaw podlegają kontrolom administracyjnym przy ich przywozie lub wprowadzaniu na terytorium regionów najbardziej oddalonych oraz przy ich wywozie lub wysyłce z tych regionów.

Komisja przyjmuje minimalne wymogi w zakresie kontroli, stosowane przez państwa członkowskie w drodze aktów wykonawczych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 34 ust. 2.

2. Z wyjątkiem przypadków zaistnienia siły wyższej lub nadzwyczajnego zdarzenia klimatycznego, jeżeli dany podmiot gospodarczy, o którym mowa w art. 12, nie wywiązuje się ze zobowiązań podjętych zgodnie z art. 12, właściwy organ, bez uszczerbku dla sankcji obowiązujących na mocy prawa krajowego:

- a) odzyskuje korzyści przyznane podmiotowi gospodarczemu;
- b) zależnie od wagi naruszenia zobowiązań, tymczasowo zawiesza lub unieważnia wpis podmiotu gospodarczego do rejestru.

3. Z wyjątkiem przypadków siły wyższej lub anomalii klimatycznych, jeżeli podmioty gospodarcze, o których mowa w art. 12, nie dokonują planowanego przywozu lub przewidzianego wprowadzenia do obrotu, ich prawo do złożenia wniosku o pozwolenia lub świadectwa zostaje zawieszane przez właściwy organ na okres sześćdziesięciu dni następują-

cych po dniu, w którym wygasa ważność posiadanego pozwolenia lub świadectwa. Po upływie okresu zawieszenia wydawanie kolejnych pozwoleń lub świadectw jest uzależnione od wniesienia zabezpieczenia o wysokości równej wysokości korzyści przyznawanych w okresie, który określa właściwy organ.

Właściwy organ przyjmuje środki niezbędne do ponownego wykorzystania ilości produktów, które stały się dostępne na skutek niezrealizowania, zrealizowania częściowego lub unieważnienia wydanych pozwoleń i świadectw lub odzyskania korzyści.

ROZDZIAŁ IV

ŚRODKI NA RZECZ LOKALNEJ PRODUKCJI ROLNEJ

Artykuł 19

Środki

1. Programy POSEI obejmują szczególne środki na rzecz lokalnej produkcji rolnej, wchodzące w zakres stosowania części trzeciej tytułu III Traktatu, konieczne do zapewnienia ciągłości i rozwoju lokalnej produkcji rolnej w każdym z regionów najbardziej oddalonych.

2. Części programu poświęcone środkom na rzecz lokalnej produkcji rolnej i odpowiadające celom wymienionym w art. 2 zawierają co najmniej następujące elementy:

- a) ilościowy opis stanu danej produkcji rolnej, uwzględniający dostępne wyniki oceny oraz wskazujący na rozbieżności, braki i możliwości rozwoju, uruchomione środki finansowe oraz główne wyniki podjętych uprzednio działań;
- b) opis proponowanej strategii, przyjęte priorytety, cele ogólne i operacyjne w ujęciu ilościowym, jak również ocenę spodziewanych skutków gospodarczych, środowiskowych i społecznych, m.in. w dziedzinie zatrudnienia;
- c) opis zamierzonych środków, w szczególności systemów pomocy służących wprowadzeniu ich w życie i w odpowiednich przypadkach informacje o potrzebach w zakresie badań, projektów pokazowych, szkoleń lub pomocy technicznej w związku z przygotowaniem, wdrażaniem i dostosowywaniem przedmiotowych środków;
- d) wykaz środków pomocy stanowiących płatności bezpośrednie w rozumieniu art. 2 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 73/2009;
- e) kwotę pomocy ustaloną w przypadku każdego środka i przewidywaną kwotę w przypadku każdego działania w celu osiągnięcia jednego lub większej liczby celów programu.

3. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające wymogi dotyczące środków pomocy, o których mowa w ust. 2. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 34 ust. 2.

4. Program może obejmować środki wsparcia produkcji, przetwórstwa lub wprowadzania do obrotu produktów rolnych pochodzących z regionów najbardziej oddalonych.

Każdy środek można podzielić na działania. W przypadku każdego działania program określa co najmniej następujące elementy:

- a) beneficjentów;
- b) warunki kwalifikowalności;
- c) jednostkową kwotę pomocy.

W celu wspierania wprowadzania produktów do obrotu poza regionem ich produkcji Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 33 w odniesieniu do warunków ustalania kwoty pomocy przyznawanej z tytułu wprowadzania do obrotu i, w stosownych przypadkach, warunków ustalania ilości produktów objętych tą pomocą.

Artykuł 20

Kontrole i nienależne płatności

1. Kontrole środków, o których mowa w niniejszym rozdziale, przeprowadza się w formie kontroli administracyjnych i kontroli na miejscu.

2. W przypadku nienależnych płatności zainteresowany beneficjent ma obowiązek zwrócić przedmiotowe kwoty. Artykuł 80 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1122/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 odnośnie do zasady wzajemnej zgodności, modulacji oraz zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli w ramach systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników przewidzianych w wymienionym rozporządzeniu, a także wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do zasady wzajemnej zgodności w ramach systemu wsparcia ustanowionego dla sektora wina ⁽¹⁾ stosuje się odpowiednio.

ROZDZIAŁ V

ŚRODKI UZUPEŁNIAJĄCE

Artykuł 21

Znak graficzny

1. W celu poprawy wiedzy o nieprzetworzonych lub przetworzonych produktach rolnych wysokiej jakości, specyficznych

dla regionów najbardziej oddalonych, oraz zwiększenia ich spożycia ustanawia się znak graficzny.

2. Warunki używania znaku graficznego, o którym mowa w ust. 1, są proponowane przez zainteresowane organizacje zawodowe. Organy krajowe przekazują zaopiniowane przez siebie propozycje Komisji.

Używanie znaku graficznego nadzoruje organ publiczny lub jednostka zatwierdzona przez właściwe organy krajowe.

3. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych, zgodnie z art. 33, w odniesieniu do warunków korzystania z prawa do używania znaku graficznego oraz warunków jego powielania i stosowania. Warunki te ustanawia się w celu poprawy wiedzy o nieprzetworzonych lub przetworzonych produktach rolnych wysokiej jakości pochodzących z regionów najbardziej oddalonych i propagowania ich spożycia.

4. Komisja przyjmuje akty delegowane dotyczące szczegółowych zasad stosowania znaku graficznego oraz minimalnych wymogów w zakresie kontroli i monitorowania przeprowadzanych przez państwa członkowskie. Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 34 ust. 2.

Artykuł 22

Rozwój obszarów wiejskich

1. Niezależnie od art. 39 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1698/2005 maksymalne kwoty roczne kwalifikowalne z tytułu pomocy unijnej, przewidziane w załączniku I do wspomnianego rozporządzenia, mogą zostać zwiększone nawet dwukrotnie z przeznaczeniem na ochronę jezior na Azorach oraz zachowanie krajobrazu, bioróżnorodności i tradycyjnych cech gruntów rolnych oraz kamiennych murów w regionach najbardziej oddalonych.

2. Opis środków zaplanowanych na mocy ust. 1 niniejszego artykułu włącza się w razie konieczności do programów określonych w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 1698/2005 w odniesieniu do danych regionów.

Artykuł 23

Pomoc państwa

1. W odniesieniu do produktów rolnych wymienionych w załączniku I do Traktatu, do których stosuje się art. 107, 108 i 109 TFUE, zgodnie z art. 108 Traktatu Komisja może zezwolić na udzielanie pomocy operacyjnej w sektorach produkcji, przetwórstwa i wprowadzania do obrotu wspomnianych produktów w celu zaradzenia ograniczeniom produkcji rolnej charakterystycznym dla regionów najbardziej oddalonych, związanym z oddaleniem, wspiarskim charakterem i innym ograniczeniem wynikającym z najbardziej oddalonego położenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 316 z 2.12.2009, s. 65.

2. Państwa członkowskie mogą przyznać dodatkowe środki finansowe na realizację programów POSEI. W takim przypadku państwa członkowskie zgłaszają Komisji pomoc państwa, a Komisja może je zatwierdzić zgodnie z niniejszym rozporządzeniem jako część tych programów. Tak zgłoszona pomoc uznawana jest za pomoc zgłoszoną w rozumieniu art. 108 ust. 3 zdanie pierwsze Traktatu.

3. Francja może przyznać na rzecz sektora cukru we francuskich regionach najbardziej oddalonych maksymalną pomoc do kwoty 90 mln EUR na każdy rok gospodarczy.

Francja informuje Komisję o faktycznej wysokości kwoty przyznanej pomocy w terminie trzydziestu dni, począwszy od końca każdego roku gospodarczego.

4. Nie naruszając przepisów ust. 1 i 2 niniejszego artykułu i na zasadzie odstępstwa od art. 180 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 i od art. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1184/2006 z dnia 24 lipca 2006 r. dotyczącego stosowania niektórych reguł konkurencji w odniesieniu do produkcji rolnej i handlu produktami rolnymi⁽¹⁾, a także art. 107, 108 i 109 Traktatu nie mają zastosowania do płatności dokonywanych przez państwa członkowskie zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, przy zastosowaniu rozdziału IV, ust. 3 niniejszego artykułu i art. 24 i 28 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 24

Programy ochrony roślin

1. Państwa członkowskie przedstawiają Komisji programy zwalczania organizmów szkodliwych dla roślin lub produktów roślinnych w regionach najbardziej oddalonych. Programy te określają w szczególności zamierzone cele, przewidywane środki, czas ich trwania oraz ich koszt.

Komisja ocenia przedstawione jej programy. Komisja przyjmuje akty wykonawcze w odniesieniu do zatwierdzenia lub niezatwierdzenia tych programów. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 34 ust. 2.

2. Udział Unii w finansowaniu programów przewidzianych w ust. 1 opiera się na analizie technicznej sytuacji w danych regionach.

Wspomniany udział może pokryć do 75 % kwalifikujących się wydatków. Płatność dokonywana jest na podstawie dokumentacji przedstawionej przez państwa członkowskie. W razie konieczności Komisja może zorganizować kontrole i zlecić ich przeprowadzenie ekspertom, jak to określono w art. 21 dyrektywy Rady 2000/29/WE z dnia 8 maja 2000 r. w sprawie

środków ochronnych przed wprowadzaniem do Wspólnoty organizmów szkodliwych dla roślin lub produktów roślinnych i przed ich rozprzestrzenianiem się we Wspólnocie⁽²⁾.

3. Komisja przyjmuje akty wykonawcze w odniesieniu do każdego regionu i programu oraz w oparciu o kryteria określone w ust. 2 i na podstawie programu przedstawionego zgodnie z ust. 1, określające:

a) udział finansowy Unii oraz kwotę pomocy;

b) środki kwalifikujące się do finansowania unijnego.

Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 34 ust. 2.

Artykuł 25

Wino

1. Środki, o których mowa w art. 103v, 103w, 103x i 182a rozporządzenia (WE) nr 1234/2007, nie mają zastosowania do Azorów i Madery.

2. Niezależnie od art. 120a ust. 2 akapit drugi rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 winogrona pochodzące ze szczepów winorośli, o których mowa w lit. b) wspomnianego akapitu, zebrane na obszarze Azorów i Madery, mogą zostać użyte do produkcji wina dopuszczonego do obrotu jedynie we wspomnianych regionach.

Portugalia przeprowadza stopniową likwidację winnic obsadzonych szczepami winorośli, o których mowa w art. 120a ust. 2 akapit drugi lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1234/2007, w stosownych przypadkach korzystając ze wsparcia przewidzianego w art. 103q tego rozporządzenia.

3. W drodze odstępstwa od art. 85f rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 przejściowy system praw do sadzenia stosuje się wobec Wysp Kanaryjskich do dnia 31 grudnia 2012 r.

Artykuł 26

Mleko

1. Do celów rozdzielenia opłaty z tytułu nadwyżek zgodnie z art. 79 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 za producentów, którzy przyczynili się do przekroczenia kwot uznaje się tylko producentów w rozumieniu art. 65 lit. c) tego rozporządzenia, którzy mają swoją siedzibę oraz prowadzą produkcję na Azorach i którzy wprowadzają do obrotu ilości przekraczające przyznaną im kwotę powiększoną o wartość procentową, o której mowa w akapicie trzecim niniejszego ustępu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 214 z 4.8.2006, s. 7.

⁽²⁾ Dz.U. L 169 z 10.7.2000, s. 1.

Opłata z tytułu nadwyżek jest należna w odniesieniu do ilości przekraczających kwotę powiększoną o wspomnianą wyżej wartość procentową po rozdzieleniu niewykorzystanych ilości zawartych w wynikającym z takiego powiększenia przedziale pomiędzy wszystkich producentów w rozumieniu art. 65 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 1234/2007, mających swoją siedzibę i prowadzących produkcję na Azorach, proporcjonalnie do kwoty przyznanej każdemu z nich.

Wartość procentowa, o której mowa w akapicie pierwszym, jest równa ilorazowi wartości 23 000 t – począwszy od roku gospodarczego 2005/2006 – i sumy ilości referencyjnych przypadających na każde gospodarstwo na dzień 31 marca 2010 r. Dotyczy ona tylko ilości referencyjnych przypadających na gospodarstwo na dzień 31 marca 2010 r.

2. Po rozdzieleniu, o którym mowa w ust. 1, ilości mleka lub ekwiwalentu mleka wprowadzone do obrotu powyżej kwoty, ale w ramach wartości procentowej, o której mowa w tym samym ustępie, są pomijane przy określaniu ewentualnego przekroczenia kwoty przez Portugalię obliczonego zgodnie z art. 66 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007.

3. System opłat z tytułu nadwyżek obciążających producentów mleka przewidziany w rozporządzeniu (WE) nr 1234/2007 nie stosuje się do francuskich departamentów zamorskich ani do Madery w granicach 4 000 ton mleka produkcji lokalnej.

4. Niezależnie od art. 114 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 produkcja rekonstruowanego mleka UHT z mleka w proszku pochodzącego z Unii na Maderze i we francuskim departamencie zamorskim Reunion jest dozwolona w granicach wyznaczonych przez popyt wśród lokalnych konsumentów, o ile środek ten nie zakłóca odbioru lub zbytu lokalnie produkowanego mleka. Jeżeli Francja wykaże stosowność takiego środka dla francuskich departamentów zamorskich Martyniki, Gwadelupy i Gujany Francuskiej, Komisja jest uprawniona do przyjęcia, w stosownym przypadku, aktów delegowanych zgodnie z art. 33 w celu rozszerzenia tego środka na te departamenty. Produkt ten jest przeznaczony wyłącznie do konsumpcji lokalnej.

Przy sprzedaży metoda produkcji wytwarzanego w ten sposób mleka UHT jest wyraźnie wskazana na etykiecie.

Artykuł 27

Chów bydła

1. Dopóki pogłowie młodych samców bydła nie osiągnie poziomu zapewniającego utrzymanie i rozwój lokalnej produkcji mięsa we francuskich departamentach zamorskich i na Maderze, zezwala się na przywóz bydła pochodzącego

z państw trzecich i przeznaczonego na opas i do konsumpcji we francuskich departamentach zamorskich i na Maderze bez stosowania przywozowych należności celnych określonych we wspólnej taryfie celnej. Komisja przyjmuje w drodze aktów wykonawczych działania konieczne do stosowania niniejszego akapitu, w szczególności zasady zwalniania z przywozowych należności celnych dotyczących młodych samców bydła we francuskich departamentach zamorskich i na Maderze. Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 34 ust. 2.

Artykuł 13 i art. 14 ust. 1 stosuje się do zwierząt objętych zwolnieniem, o którym mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu.

2. Liczbę zwierząt objętych zwolnieniem, o którym mowa w ust. 1, określa się w programach POSEI, gdy konieczność ich przywozu jest uzasadniona rozwojem produkcji lokalnej. Zwierzęta te przeznacza się w pierwszej kolejności dla producentów posiadających co najmniej 50 % zwierząt na opas pochodzenia lokalnego.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 33, określających warunki zwolnienia z przywozowych należności celnych. W warunkach tych uwzględnia się lokalną specyfikę sektora chowu bydła i związanej z nim branży.

3. W przypadku zastosowania art. 52 i art. 53 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 73/2009 Portugalia może zredukować składnik krajowego pułapu odpowiadający płatnościom przysługującym za mięso owcze i kozie oraz premii przysługujących z tytułu krów matek. W takim przypadku Komisja przyjmuje akty wykonawcze dotyczące przeniesienia odnośnej kwoty z pułapów ustalonych zgodnie z art. 52 i art. 53 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 73/2009 do środków finansowych określonych w art. 30 ust. 2 tiret drugie niniejszego rozporządzenia w drodze aktu wykonawczego Komisji. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 34 ust. 2.

Artykuł 28

Pomoc państwa na rzecz produkcji tytoniu

Hiszpanii zezwala się na przyznanie pomocy na rzecz produkcji tytoniu na Wyspach Kanaryjskich. Przyznanie takiej pomocy nie może powodować nierównego traktowania poszczególnych producentów na obszarze archipelagu.

Kwota tej pomocy nie może przekroczyć 2 980,62 EUR za tonę. Pomoc dodatkową wypłaca się za ilości nieprzekraczające 10 ton rocznie.

Artykuł 29

Zwolnienie tytoniu z należności celnych

1. Żadne należności celne nie są pobierane za surowiec tytoniowy ani tytoń częściowo przetworzony przywożone bezpośrednio na Wyspy Kanaryjskie i objęte odpowiednio pozycją:

a) kod CN 2401; oraz

b) następującymi podpozycjami:

- 2401 10 tytoń nieodżyłowany,
- 2401 20 tytoń częściowo lub całkowicie odżyłowany,
- ex 2401 20 pokrywy cygar na podporach, w belach, przeznaczone do produkcji tytoniu,
- 2401 30 odpady tytoniowe,
- ex 2402 10 cygara z obciętymi końcami bez opakowań,
- ex 2403 10 tytoń krojony (docelowe mieszanki tytoniu do produkcji papierosów, cygaretek i cygar),
- ex 2403 91 tytoń „homogenizowany” i „odtworzony”, również w postaci liści i wstęg,
- ex 2403 99 tytoń ekspandowany.

Zwolnienie przewidziane w akapicie pierwszym przyznaje się w drodze pozwoleń, o których mowa w art. 12.

Zwolnienie to stosuje się do produktów, o których mowa w akapicie pierwszym, przeznaczonych do przetworzenia na Wyspach Kanaryjskich na wyroby przemysłowe gotowe do palenia, w granicach rocznego limitu przywozu wynoszącego 20 000 ton wyrażonych jako ekwiwalent odżyłowanego surowca tytoniowego.

2. Komisja przyjmuje akty wykonawcze dotyczące środków koniecznych do stosowania ust. 1, w szczególności zasady zwalniania z przywozowych należności celnych z tytułu przywozu tytoniu na Wyspy Kanaryjskie. Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 34 ust. 2.

ROZDZIAŁ VI

PRZEPISY FINANSOWE

Artykuł 30

Środki finansowe

1. Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są środkami interwencyjnymi zmierzającymi do ustabilizowania

rynków rolnych w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 1290/2005 z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej⁽¹⁾, z wyjątkiem środków przewidzianych w:

a) art. 22; oraz

b) art. 24 od dnia obowiązywania wieloletnich ram finansowych na lata 2014–2020.

2. W każdym roku budżetowym Unia finansuje środki przewidziane w rozdziałach III i IV do maksymalnej kwoty rocznej równej:

- dla francuskich departamentów zamorskich: 278,41 mln EUR,
- dla Azorów i Madery: 106,21 mln EUR,
- dla Wysp Kanaryjskich: 268,42 mln EUR.

3. Kwoty przyznawane na każdy rok budżetowy w celu finansowania środków przewidzianych w rozdziale III nie mogą przekraczać następujących kwot:

- dla francuskich departamentów zamorskich: 26,9 mln EUR,
- dla Azorów i Madery: 21,2 mln EUR,
- dla Wysp Kanaryjskich: 72,7 mln EUR.

Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające wymogi, zgodnie z którymi państwa członkowskie mogą zmieniać przeznaczenie środków przyznawanych co roku na różne produkty objęte szczególnym systemem dostaw. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 34 ust. 2.

4. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych, zgodnie z art. 33, dotyczących warunków określania maksymalnej kwoty rocznej, którą można przydzielić na środki finansowania badań, projektów demonstracyjnych, szkoleń i pomocy technicznej, pod warunkiem, że taki przydział jest uzasadniony i proporcjonalny.

5. Na rok budżetowy 2013 Unia przyznaje dodatkowe finansowanie na rzecz sektora bananów w regionach najbardziej oddalonych, którego maksymalna kwota wynosi jak poniżej:

- dla francuskich departamentów zamorskich: 18,52 mln EUR,
- dla Azorów i Madery: 1,24 mln EUR,
- dla Wysp Kanaryjskich: 20,24 mln EUR.

⁽¹⁾ Dz.U. L 209 z 11.8.2005, s. 1.

ROZDZIAŁ VII

PRZEPISY OGÓLNE I KOŃCOWE

Artykuł 31

Środki krajowe

Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia przestrzegania niniejszego rozporządzenia, w szczególności w zakresie kontroli i kar administracyjnych, oraz informują o nich Komisję.

Artykuł 32

Powiadomienia i sprawozdania

1. Corocznie w terminie do dnia 15 lutego państwa członkowskie powiadamiają Komisję o udostępnionych im środkach finansowych, które zamierzają przeznaczyć w kolejnym roku na realizację prognozy bilansu dostaw i każdego środka na rzecz lokalnej produkcji rolnej zawartego w programach POSEI.

2. Corocznie w terminie do dnia 30 września państwa członkowskie przekazują Komisji sprawozdanie za rok poprzedni dotyczące realizacji środków przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.

3. W terminie do dnia 30 czerwca 2015 r., a następnie co pięć lat Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie ogólne ukazujące skutki działań, w tym w sektorze bananów i mleka, zrealizowanych na mocy niniejszego rozporządzenia, uzupełnione w razie potrzeby odpowiednimi wnioskami.

4. W analizach, badaniach i ocenach prowadzonych w związku z porozumieniami handlowymi i w ramach wspólnej polityki rolnej Komisja umieszcza odrębny rozdział, jeżeli ich przedmiot ma szczególne znaczenie dla regionów najbardziej oddalonych.

Artykuł 33

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych powierza się Komisji na warunkach określonych w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 12 ust. 2 akapit drugi, art. 19 ust. 4 akapit trzeci, art. 21 ust. 3, art. 26 ust. 4 akapit pierwszy, art. 27 ust. 2 akapit drugi i art. 30 ust. 4 powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 21 marca 2013 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed zakończeniem tego pięcioletniego okresu. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprze-

ciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o których mowa w art. 12 ust. 2 akapit drugi, art. 19 ust. 4 akapit trzeci, art. 21 ust. 3, art. 26 ust. 4 akapit pierwszy, art. 27 ust. 2 akapit drugi i art. 30 ust. 4, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akty delegowane przyjęte zgodnie z art. 12 ust. 2 drugi akapit, art. 19 ust. 4 trzeci akapit, art. 21 ust. 3, art. 26 ust. 4 pierwszy akapit, art. 27 ust. 2 drugi akapit i art. 30 ust. 4 wchodzi w życie tylko jeśli Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub jeśli, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada, poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 34

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga Komitet Zarządzający ds. Płatności Bezpośrednich, ustanowiony na mocy art. 141 rozporządzenia (WE) nr 73/2009, z wyjątkiem wykonania art. 24 niniejszego rozporządzenia, w którym to przypadku Komisję wspomaga Stały Komitet ds. Zdrowia Roślin, powołany na mocy decyzji Rady 76/894/EWG⁽¹⁾. Komitety te są komitetami w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 35

Przegląd

Do końca roku 2013 Komisja dokona przeglądu niniejszych przepisów pod kątem ich ogólnej skuteczności i w odniesieniu do nowych ram wspólnej polityki rolnej, a w razie potrzeby przedstawi stosowne wnioski dotyczące zmian w programie POSEI.

⁽¹⁾ Dz.U. L 340 z 9.12.1976, s. 25.

*Artykuł 36***Uchylenie**

Rozporządzenie (WE) nr 247/2006 niniejszym traci moc.

Odniesienia do uchylonego rozporządzenia odczytuje się jako odniesienia do niniejszego rozporządzenia zgodnie z tabelą korelacji przedstawioną w załączniku.

*Artykuł 37***Wejście w życie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu 13 marca 2013 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
M. SCHULZ
Przewodniczący

W imieniu Rady
L. CREIGHTON
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Tabela korelacji

Rozporządzenie (WE) nr 247/2006	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	art. 1
art. 2	art. 9
art. 3 ust. 1 i 2	art. 10 ust. 1 i 2
—	art. 10 ust. 3
—	art. 10 ust. 4
art. 3 ust. 3	art. 11
art. 3 ust. 4	art. 13
art. 4 ust. 1 i 2	art. 14 ust. 1 i 2
—	art. 14 ust. 3
—	art. 14 ust. 4
art. 4 ust. 3	art. 14 ust. 5
art. 5	art. 15
art. 6	art. 16
art. 7	art. 17
art. 8 ostatnie zdanie	art. 12 ust. 3
art. 9 ust. 1 i art. 10	art. 19 ust. 1
art. 9 ust. 2 i 3	art. 3
art. 11	art. 4
art. 12 lit. a), b) i c)	art. 19 ust. 2 lit. a), b) i c)
art. 12 lit. d), e), f) i g)	art. 5
art. 13	art. 8 akapit drugi
art. 14	art. 21
art. 15	art. 22
art. 16	art. 23
art. 17	art. 24
art. 18	art. 25
art. 19	art. 26
art. 20	art. 27

Rozporządzenie (WE) nr 247/2006	Niniejsze rozporządzenie
art. 21	art. 28
art. 22	art. 29
art. 23	art. 30
art. 24	art. 6
art. 27	art. 31
art. 28	art. 32
art. 29	art. 36
art. 33	art. 37